

ikke Noget om, at man ikke ogsaa har Lov til at understøtte andre Troesbekjendelser ved Siden af. Det er for at tilintetgjøre den Præmie, der er paa af Navn at tilhøre Folketirken, uden i Virkeligheden at slutte sig til dens Mening i Samfundet, at jeg — kun ganske kort — vil henpege paa dette Forhold. Har det været de ærede Forslagsstillere fuldstændig bevidst, at, bortset fra, fra hvilke Kilder disse Statsindtægter flyde, og betragtet som Statsmidler, maa disse Midler — det forekommer det mig, som sagt, at Billighed ialtfald, om ikke Ret, taler for — anses for at have til Dimeed at tjene til gudeligt Formaaals Fremme i Almindelighed. Dette tror jeg er det rette frifindede Standpunkt at staa paa; men jeg aner strax, hvad man vil svare mig, og det er: Her er der ikke Tale om disse Midler, thi de ere ikke henlagte i en særskilt Lædike i Statskassen, og der skal være Afgang for andre Troesbekjendere end dem, der høre til Folketirken, forsaavidt de ere anerkjendte af Staten, til at faae Understøttelse i Forhold til Menighedstallet osv. Det skulde interessere mig at høre de ærede Forslagsstilleres Mening om denne Ting, om de kunde tænke sig, at andre Troesbekjendelser end den evangelisk lutherste, altsaa om andre end de, der bekjende sig til Folketirken, kunde faae Understøttelse til deres Præstehold. Hvis ikke, blive vi ved at sætte en Præmie for en vis Troesbekjendelse uden Hensyn til, om man i Virkeligheden, i Gjærningen, slutter sig til denne Troesbekjendelses Menighed. Dette er ikke et Paafund af mig selv, men det er en Erfaring, jeg har gjort i Livet ved at færdes mellem Mænd og Kvinder af forskellig religiøs Troesbekjendelse. En anden Ting maatte jeg maasse slutte med. Det gaar nemlig mig, forøvrigt uden Sammenligning, paa samme Maade som med en romersk Tale, der altid sluttede med nogle bestemte faste Uttringer, vedrørende en Sag, som har faa Talsmænd, men dog Gud ske Lov mange Tilhængere i Thinget; det er med Hensyn til Sproget i nærværende Lovforslag. Det maa paaskjønnes, at der tydelig fremtræder en Stræben efter at gjøre det godt læseligt og danst. Smidlertid bærer Udarbejdelsen dog Bidnesbyrd om, at de 11 Herrer, der have stillet det, have udar-

bejdet hver sine to Paragrafer; thi der er Forskjelligheder i Redaktionen. Jeg skal, for ikke at opholde Thinget, fatte mig i Korthed. Den, der har forfattet § 12, skriver altid „Vacance“, og ligeledes den, der har forfattet § 16, medens derimod de Andre skrive „Ledighed“ eller „Embedsledighed“. § 4 bruger Udtrykket „Befordringsgodtgjørelse“, § 7 paa godt Danst „Kjørselsgodtgjørelse; der er ogsaa et andet Sted, hvor der staar: „tillægges Sjællands Biskop 800 Rd. aarlig“, istedetfor at det skal være: „800 Rd. tillægges Sjællands Biskop“. Det er nemlig ikke Biskoppen, der lægges til Rd., men Rd., der lægges til Biskoppen, ligesom der ganske rigtig staar i § 7, at der tildeles Landsbypræsterne Embedsbolig osv. — Men jeg skal indskrænke mig hertil for kun at henlede de ærede Forslagsstilleres og det mulige Udvalgs Opmærksomhed herpaa; og jeg er overbevist om, at de ikke ville tage mig dette fortrydeligt op, da disse Bemærkninger ere gjorte af Interesse for Sproget, og ikke for at sige de ærede Udarbejdere af Lovforslaget Ubegageligheder. Dertilmod, jeg paaskjønner Lovforslaget baade med Hensyn til dets Indhold og med Hensyn til dets Form iøvrigt.

S. C. D. Müller: Naar det ærede Medlem for Thinget Aants 4de Valgkreds (Schjerring) slet ikke havde mærket Noget til Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret, saa forundrer det mig, at han ikke ved at høre Forhandlingerne her ifjor var kommen i Tanker derom. Det var dog klart, at det stod bagved. Det blev ogsaa udtalt fra anden Side, at det var det, hvorom hele Spørgsmaalet dreiede sig, og hvorfor man var hange, og han maa nødvendig ogsaa have faaet Følelsen heraf, desom det ærede Medlem har gjenneimlæst Landstingstidenden. Det 8de kongevalgte Medlem i Landstinget (Fischer) hævdede netop ifjor, at Ministeren fremfor paa noget Andet skulde gaa løs paa Undersøgelsen af dette Spørgsmaal, enten det saa kunde staa sin Prøve, eller det maatte falde; han erklærede, at det var Ministerens Sag fremfor Noget at faae rigtigt taget fat paa dette Spørgsmaal; thi